

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' / 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 371

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. παραμένει ἀρραγής. Τὰ ζιζάνια ἀπεμονώθησαν. Ἡ προσπάθειά τῶν ἀπέληξεν εἰς τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὴν γελοιοποίησιν τῶν.

Ο Ι. ΚΛΗΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΕΞΕΜΗΔΕΝΙΣΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΑΣ

Ἡ συκοφαντία εἶναι ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀνάνδρων

Τὴν Πέμπτην 14)27-7-61 γος. Ἦτο ἡ κατάρρευσις τῶν συκοφαντῶν ἐναντίον τοῦ ἀρχιερέως μας. Οἱ συκοφάνται ἀπεδείχθησαν πεφυσισμένοι ἄσκοί. Εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἡνωμένου κλήρου καὶ λαοῦ διεργάγησαν πρὸς μέγαν καγχασμὸν τοῦ πανελληνίου. Ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὴν λάσπην μὲ τὴν ὁποίαν ἀπειράθησαν νὰ σπιλώσουν τὸν ἡγέτην μας. Ἀπέκοψαν μόνοι τῶν τῶν κλάδων ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο καὶ ἡ πτώσις τῆς λεοντῆς τῶν ἀπεκάλυψεν ποῖοι ἐκρύπτοντο ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ σκοπὸς ἦτο διαφανής. Ἐπεδίωκον νὰ δημιουργήσουν ρήγμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Μέσα εἰς τὴν νευρωτικὴν ἀπομόνωσιν εἰς τὴν ὁποίαν κολυμβοῦν, τεχνουργοῦν τὰ πάντα διὰ νὰ γίνουν πιστευτοί. Λησμονοῦν ὅτι τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ «ἄλλοτρίω οὐ μὴ ἀκολουθήσωσι ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν». Δι' αὐτὸ καὶ ἡ προσπάθεια ν' ἀμαυρώ-

ἡκούσθη εἰς πάτα- σουν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ ἀρχιερέως μας κα- καὶ κατακρήμνησις τεποντίσθη εἰς τὸ πέλαγος τῆς γενικῆς ἀδιαφο-



Ὁ ἄξων τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. σεβ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἀνάκιος

ρίας. Ὁ ἱ. ἄγων ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν ἀκεραιότητα τῶν δυνάμεων του καὶ οἱ συκοφάνται του ἐξακολουθοῦν νὰ βυθίζονται εἰς τὸ τέλμα τῆς ἐμπαθείας τῶν.

Ἡ φωνὴ ποὺ ἡκούσθη ἀπὸ τεσσαράκοντα τόσα στόματα ἱερέων τῆς περιοχῆς πρωτευούσης τὴν Πέμπτην 14 Ἰουλίου συνέτριψε ὡς σκεύη κεραμέως τὴν ἀθλιότητα τῶν μηχανορράφων.

Ἡ κατωτέρω ἀγωνιστικὴ διακήρυξις ὄχι μόνον προσυπογράφει τὸ συμπαγὲς ἐνοτικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλὰ συγχρόνως δίδει τὴν χαριστικὴν βολὴν εἰς τὴν ἀθλιότητα τῶν δολοπλόκων καὶ τῶν καπηλευτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Οἱ ὑπογεγραμμένοι κληρικοί, οἱ ἔχοντες ἀναλάβει οἰκειοθελῶς τὴν τιμὴν ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύνην τῆς διαποιμάνσεως τοῦ πληρώματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῆς συντηρή-

σεως τοῦ ἀγῶνος τῶν παραδόσεων μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι ὀφείποτε ἡ εὐδοκία τοῦ Κυρίου θὰ λύσῃ τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐκκλησίας Του, συγκεντρωθέντες σήμερον εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας καὶ ἀκούσαντες τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προβλημάτων τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος ὡς ἐμφανίζονται ταῦτα ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἀπεφασίσαμεν τὰ κάτωθι.

1) Ὅπως ἡ ἐνότης τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διαφυλαχθῇ ὡς κόρη ὀφθολμοῦ καθότι ἐκ τοῦ τεμαχισμοῦ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἐρίδων οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ προέλθῃ. Ἡ ἐντολὴ τῆς ἐνότητος οὕσα τὸ ἀπόσταγμα τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τὸ θεμέλιον τῆς μίᾶς ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἀείποτε καὶ νῦν τὴν μεγίστην ἀπόδειξιν ἐνώπιον Θεοῦ ὅτι πάντες καλλιεργοῦμεν τὸ γεῶργιον τοῦ Κυρίου καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων ὅτι εὐρίσκόμεθα μακρὰν τῶν ταπεινῶν ἐγωϊσμῶν καὶ τῆς ιδιοτελείας ἣτις καὶ μόνον χωρίζει τοὺς ἀδελφούς. Στηλιτεύομεν καὶ ἀποκηρύττομεν ὅθεν πᾶσαν προσπάθειαν διασπάσεως, διαιρέσεως ἢ σπορᾶς ἐριστικῶν ζιζανίων ὡς ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ θείου τούτου ἔργου καὶ ὡς ὑπηρετοῦσαν τοὺς σκοποὺς τῶν ὑπεναντίων.

2) Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ τῆς ἀδελφικῆς συμπορίας διακηρύττομεν ὅτι ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ ὁ ἐπίσκοπος Ταλαντίου Ἀκάκιος πολὺς καὶ δεδοκιμασμένος ἀγωνιστὴς τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως. Ὦντες βέβαιοι διὰ τὸ ἐγκύριον τῆς χειροτονίας αὐτοῦ καὶ ἀντλοῦντες τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐκ τε τῆς ὁμολογίας τοῦ ἰδίου γενομένης γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐκ μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀξιόπιστων μαρτύρων ὡς καὶ τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον παραγγέλλει «ἐνώπιον δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθῇσεται πᾶν ῥῆμα» ἐκφράζομεν τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ διακηρύττοντες τὴν συσπείρωσιν ἐνότητά καὶ πειθαρχίαν εἰς τὰς γραμμὰς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι ὁ ὁρατὸς ἄξων τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας εἶναι ὁ ἡμέτερος ἡγέτης εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα εὐρίσκεται ἡ διαποίμανσις τῆς Ἐκκλησίας.

Τέλος θεωροῦντες ὅτι ἡ μισθοδοσία παρὰ Κυρίου τῶν ἀγωνιζομένων εἰς τὰς γραμμὰς τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ ἀγῶνος τῶν παραδόσεων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸ δίκαιον αὐτῆς, δηλοῦμεν ὅτι ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ συνεχίσωμεν νὰ μαχώμεθα ἐκεῖ ὅπου ἐτάχθημεν βέβαιοι ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐκπληρωθῇ.

Ἀρχιμανδρίται Αὐξέντιος Πάστρας Νεόφυτος Καλοφούντης, Εὐγένιος Κλαυδιανός, Στέφανος Τσίκουρας, Μερκούριος Καλοσκάμης, Ἰγνάτιος Τσαντίλης, Ἀνεμπόδιστος Μπότσης, Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας, Γερασ. Βρακάς, Ἰωάννης Μανι-

δάκης, Θεόκτιστος Ἀδαμάκης, Λογγίνος Χατζηστεφάνου Παρθένιος Σκουρλῆς, Παντελ. Τσαλούπης, Καλάργυρος Διονύσιος, Σπυρίδων Ἑρμογένους, Γερόντιος Μαριόλης, Γρηγόριος Παπαβλάχος, Θεόφιλος Τσίρμπος, Χρυσόστομος Κιούσης, Ἀκάκιος Παπᾶς, Ἰωάν. Βαξεβανάκης, Ἡσυχίος Καρδάσης, Ἀρτέμιος Νοδαράκης, Ἀγαθάγγελος Δακούσης, Παΐσιος Φινokaλλιωτάκης, Μακάριος Τριβιάς, Γερμανὸς Κόζης, Κουτσονικόλας Ἀντώνιος, Ἀστυφίδης Νίφων, Βασίλειος Λιάτσης, Χρυσόστομος Σταματούλης, Εὐγένιος Λεμονῆς, Γερμανός.

Γερεῖς. Κωνῆνος Καραποστόλης, Ἰωάννης Φράγγος, Κωνῆνος Παπαντωνίου, Νικ. Καλοσκάμης, Νικ. Χατζόπουλος, Σπυρίδων Μπαχταλιάς.

Γερομόναχοι. Παναρ. Πετρίδης, Γόρδιος Καραγιάννης, Ἀντώνιος Χαλκιάς, Ἡλίας Τσίγκας.

ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΑΘΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἡγούμενος καὶ πνευματικὸς τοῦ πατρὸς Μιχαὴλ εὐρίσκετο πρὸ μίᾶς ἀπιστεῦτου πραγματικότητος. Αἱ χεῖρές του ἐψηλάρων τοὺς τύπους τῶν ἡλίων, ἀλλ' ἡ καρδιά ἀμφέβαλλε, ἐξεπλήσσετο, κατείχετο ὑπὸ θάμβους. Καὶ ἐκεῖνος ἦτο Ἅγιος καὶ εὐρίσκετο εἰς κατὰστασιν μεγάλης πνευματικῆς τελειότητος. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ μαθητοῦ του καὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ Ἀθανασίου ἀντιμετώπιζε μίαν ἀνωτερότητα μὴ συμβιβαζομένην μὲ τὴν νεαρὰν του ἡλικίαν.

Πῶς εἶχε κατορθώσῃ τὸσον νέος νὰ υπερβῇ κατὰ τὴν ἀρετὴν ὅλους τοὺς ἀδελφούς τῆς Μονῆς καὶ τοὺς πλέον προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ; πῶς εἶχεν ἐπιτύχει νὰ σταυρωθῇ τῷ κόσμῳ καὶ νὰ μὴ ζῇ ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ; πραγματικῶς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σὺν αὐτῷ εἶχεν ἐπιτελέσει ἐν μέγα θαῦμα καὶ εἶχε μεταμορφώσει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀγίου εἰς πνευματικὸν παράδεισον καὶ εἰς θεῖον λειμῶνα τῶν ἀρετῶν.

Ἡ ἀρετὴ του αὐτὴ προσείλκυσε καὶ τὸν Νικηφόρον Φωκῆν, τὸν ἐνδοξὸν στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς καὶ στενὸν συγγενὴ τοῦ Μιχαὴλ ὅστις ἀπέβη ὁ γνησιώτερος φίλος καὶ ὑποτακτικὸς καὶ ὅστις τὸν ἐξετίμησεν δεόντως καὶ τοῦ ἐξεμυστηρεύθη τὸν πόθον, ὃν ἔτρεψε ἀπὸ ἐτῶν νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ὁδεύσῃ τὴν μοναχικὴν τρίβον.

Ὀλίγα ἔτη εἶχον παρελθεῖ ἀπὸ τὴν προσέλευσιν τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν Μονὴν ὅτε ὁ ἡγούμενος Μιχαὴλ ἠσθένησε βαρύνως καὶ προητοιμάζετο διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου τῆς ὑψηλῆς διακονίας του. Ὡς ἦτο φυσικόν, προετιμήθη ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὅστις πληροφορηθεὶς, ὅτι θὰ τοῦ ἀντιτίθετο τοιοῦτον βάρος εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ὅστις διακαιόμενος ἐκ τοῦ πόθου τῆς ἡσυχίας ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Μονὴν καὶ κατηνύνη πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ὅταν οἱ πόδες τοῦ Ἀγίου ἐπάτησαν τὰ ἱερὰ χόματα τοῦ Ἀθῶνος τὰ ποτισμένα μὲ τοὺς ἀσκητικούς ἰδρωτάς καὶ ἐξηγιασμένα ἀπὸ τοὺς πολυμάχους ὁσιακοὺς ἀγῶνας, θεῖα κατάνυξις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν του καὶ ἡ ψυχὴ του ἤρχισε νὰ φλέγεται

ἀπὸ θεῖον ἔρωτα, οὐτινος ἡ κάμινος ἦναιψε ἐν ἑαυτῷ διὰ τὴν μὴ σβεσθῆναι πλέον ποτέ. Ὁ βαθεὺς πόθος του νὰ μείνῃ ἀγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων καὶ νὰ λατρεύῃ διὰ πάντος τοῦ βίου μόνος τῷ Μόνῳ Θεῷ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποταχθῇ εἰς γέροντα ἀγοράματον εἰς τὸν ὁποῖον προσελποῖτο τὸν ἀμαθῆ καὶ εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται Βαρτάβας διὰ τὴν μὴ ἀποκαλυφθῆναι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ὁ ἡγούμενος Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαλείνος καὶ ὁ Νικηφόρος Φωκάς ἐκίνητοποίησαν τὰ πάντα καὶ ἐνήργησαν μετ' ἀφαντάστου δραστηριότητος διὰ τὴν εὕρουσιν τὸν Ὅσιον, τοῦ ὁποῖου ὁ σκληρὸς καὶ ἀπροσδόκητος χωρισμὸς ἐπλήγωσε βαθύτατα τὴν καρδίαν του. Καὶ δὲν ἀπέτυχον τοῦ ποθουμένου. Αἱ ἐνεργειῶν τοῦ Μιχαὴλ καὶ τοῦ Νικηφόρου ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ἡ νέα κατοικία τοῦ Ἁγίου κατέστη γνωστή.

Βραδύτερον, ὁ Νικηφόρος μέλλων νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Κρήτης ἀπέστειλε πολεμικὸν πλοῖον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως παραλάβῃ τὸν πνευματικὸν του πατέρα, ὃν ἤθελε νὰ ἔχῃ μετ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ.

Ἡ ἐκστρατεία ἀπέβη κατ' εὐχὴν δι' εὐχῶν τοῦ Ἁγίου. Ὁ Νικηφόρος Φωκάς ἐσχεδίαζε πλέον τὴν ἀνέγερσιν Μονῆς, ἥς τὰς δαπάνας ὁ ἴδιος θὰ κατέβαλε ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως συμμονάσῃ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ του πνευματικοῦ πατρός.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τοῦ ἀπέστειλε χρήματα μετὰ ὅποια ἀνῆρχθη ἡ Μονὴ τῆς Λαύρας εἰς ἣν ὁ Νικηφόρος προσέδωκε τὴν προσωνυμίαν ΜΕΓΙΣΤΗ.

Ὁ Ὅσιος πλὴν τῆς Μονῆς ἔκτισε καὶ ξενοδοχεῖον, νοσοκομεῖον, κελία μοναχῶν, ἀποθήκας καὶ ἡσυχαστήριον τὸ ἐπονομαζόμενον τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τὸ ὁποῖον προωρίζεται διὰ τὸν Νικηφόρον.

Οἱ κόποι καὶ αἱ φροντίδες τοῦ Ἁγίου διὰ τὴν ἀξιοποίησιν καὶ τελειοποίησιν τῆς Μονῆς εἶναι ἀνώτεροι πάσης περιγραφῆς. Μεγίστην ἐπιμέλειαν κατέβαλεν, ὥστε αἱ Ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας νὰ τελῶνται θεοπρεπῶς.

Ἐγραψεν ἐπίσης καὶ τυπικά, ἅτινα παρέδωκεν εἰς τοὺς Μοναχοὺς μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ τὰ τηροῦν ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ. Καθ' ἡμέραν ἐδίδασκε τοὺς Μοναχοὺς, τοὺς ἐνουθέτει διὰ λόγων ψυχοφελῶν καὶ προσεπάθει νὰ τοὺς συγκρατῇ ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ αὐστηρῶς Μοναχικοῦ Ἰδεώδους. Ὁ ἴδιος πρῶτος παρεῖχε τὸ παράδειγμα ἐναρέτου καὶ ἁγίου βίου, ἀξιούμενος πολλάκις νὰ βλέπῃ εἰς ὀπτασίας τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μετὰ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο συνφρασμένη ἡ ἀναπνοή του. Ἡ καθαρὰ καρδία του καὶ οἱ διηνεκεῖς μόχθοι του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίου προσεῖλκυσαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτόν, ὥστε νὰ δύναται νὰ τελῇ καὶ θαύματα.

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, καὶ κείνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει».

Τὸ Κυριακὸν τοῦτο λόγιον εὗρε πλήρη ἐφαρμογὴν εἰς τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, ὅστις πιστεύων τὰ πάντα κατ' ὁρθεὶ ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Αὐτὸν Χριστῷ.

Οὕτω ἔζησεν ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ ἐπικληθεὶς Ἀθωνίτης ὡς ἀσκήσας ἐν Ἀθῶν καὶ τοιαύτην ἐργα-

σίαν ἀξίαν τῆς κλήσεώς του προσέφερε τῷ Κυρίῳ.

Ἀπ' ἀοχῆς μέχρι τέλους ἐτήρησεν ἴσην προθυμίαν καὶ καθημερινῶς ἡ ψυχὴ του ἀνήρχετο εἰς ὑψηλότερας κορυφὰς ἀρετῆς καὶ θεωρίας.

Ὑποβάθρα χρησάμενος ἐξ ἀοχῆς τὴν ταπεινῶσιν ἀνεπτερώθη ὡς περιστέρα χουσανγίζουσα πρὸς τὸ μόνον ἐφετὸν τῆς ψυχῆς του, τὸν Χριστὸν καὶ ἠρπάγη ὡς ἄλλος Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ἵνα ἴδῃ διὰ τῶν καθαρῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας του «ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

Ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ καταστάσει πλήρους καὶ ἀδιασπάστου ἐνώσεως μετὰ τὸν ποθούμενον Χριστὸν ἀνέλυσε ἐν Κυρίῳ ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος ὁ ἐν Ἀθῶν, ἀφοῦ προηγουμένως κατήνησεν εἰς ἄνδρα τέλειον καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα συναριθμηθῇ ἐν τῷ Οὐρανίῳ Νυμφῶνι μετ' ὅλων ἐκείνων, οἵτινες ἀπαρνησάμενοι ἑαυτοὺς καὶ ἄραντες ἐκ νεότητος ἐπαυχένιον τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἠκολούθησαν Αὐτῷ καὶ προσέφερον τὴν ζωὴν των *δλοκαῦτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης του.*

Ὑπὸ Ε. Μ.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΚΚΛ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Κατὰ τὰς προσφάτους ἀρχαιρεσίας τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος ἐξελέγησαν μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς οἱ κάτωθι:

Λάμπρος Στάμος Πρόεδρος, Ἰωάννης Φούντας Ταμίας, Λεοντῆς Ἀθανασίου Γραμματεὺς, Γεώργιος Μιχαῆλς, Ἀντιπρόεδρος.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ: Δεράνος Λαμπαδάκης, Βασίλειος Βασιλείου, Γεώργιος Πούλιος.

ΜΕΛΗ: Δημήτριος Ἀγαγιώτης, Ζήσος Σαμαράς, Νικόλαος Μαρκέτης, Ἀλέκος Καντούρος, Εὐάγγελος Σμυρναῖος.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀδελφοὺς εὐχόμεθα πλουσίαν κατὰ Χριστὸν δραστηριότητα.



Ἐκδρομῆς τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος εἰς Ἀγίαν Κυριακὴν



Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του Όσιολ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχού

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπεκάλυψε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου· διαιρεῖται δὲ ἡ Ἀγία Γραφή εἰς Παλαιὰν καὶ εἰς Νέαν. Καὶ ἡ μὲν Παλαιά, περιέχει τὸν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ δοθέντα εἰς τὸν Μωϋσῆν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Νόμον τῶν Δέκα Ἐντολῶν, καὶ τὰς προφητείας καὶ τοὺς τύπους τῆς Εὐαγγελικῆς χάριτος· ἡ δὲ Νέα, περιέχει τὸ Εὐαγγέλιον, δηλαδή τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προφητειῶν καὶ τῶν τύπων, καὶ τὸ κήρυγμα τῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μεγάλης τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίας.

Τὴν Παλαιὰν Ἀγίαν Γραφήν, ἡ Παλαιὰν Διαθήκην λεγομένην, συνέγραψαν οἱ ἅγιοι Προφῆται· τὴν δὲ Νέαν Διαθήκην συνέγραψαν οἱ Ἀγιοὶ Ἀπόστολοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ Προφῆται καὶ

οἱ Ἀπόστολοι ἔγραψαν ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ ἀποκάλυψιν. Καὶ τοῦτο βεβαίως ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἀφ' ἑνὸς λέγων· οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν «κατὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνους αἰώνιους σσειγμένους, φανερωθέντος δὲ νῦν διὰ τῆς Γραφῶν καὶ Προφητῶν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ» (Ρωμ. ΙΔ'. 25) καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος γράφων ἐν τῇ Β' αὐτοῦ ἐπιστολῇ Κεφ. Α' 21 «οὗ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτε Προφητεία ἀλλὰ ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐξῆς ἱερῶν βιβλίων, ὡς ἀριθμοῦνται ταῦτα εἰς τὸν 82ον Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων· Ἡ Πεντάτευχος τοῦ Μωϋσέως, ἥτοι Γένεσις, Ἔξοδος, Λευϊτικόν. Ἀριθμοί, Δευτερονόμιον. Ἡ Βίβλος Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τῶν Κριτῶν, τῆς Ρούθ. Τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Βασιλειῶν καὶ τὰ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

Εἶναι ἀπανθρωπον

Χαρούμενη ἦταν ἡ συντροφιά προχθὲς τὸ βράδυ στὸ τραῖνο. Ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν καὶ τὸ κάθε μέλος τῆς εἶχε κατὰ τὴν ἡμέραν πού περᾶσε ἑξῆς. Καὶ μέσα στὴν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα ξεφύτρωσε καὶ ὁ βλάσφημος. Χρειάστηκε νὰ ἐκτομίσῃ χίλιες δυὸ βλασφημίες γιὰ νὰ διανθίσῃ τὰ εὐχάριστα γεγονότα τῆς ἡμέρας. Φυσικὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἄρεσε στοὺς περισσώτερους, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἔδειξαν μιὰ ἀσυγχώρητη ἀνοχή, πού — σὲ τελευταία ἀνάλυση — ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐνοχή. Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὸν ὀχέτῳ τοῦ βορβορώδους βλασφημίου. Δὲν ἔπρεπε, βλέπετε, νὰ χαλάσῃ τὸ «κέρφι» τῆς παρέας.

Ὡστόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ ὀχήματος ξεπρόβαλε καὶ ἡ φωνὴ τῆς τόσο δίκαιης διαμαρτυρίας. Κάθε ἄλλο παρὰ θρησκόληπτος εἶναι ὁ κύριος πού λαβαίνει τὸν λόγο. Εἶναι ἄνθρωπος πού πιστεύει καὶ πού συγχρόνως ἔχει τὸ θάρρος νὰ διακηρύττῃ τὴν πίστιν του καὶ νὰ ἐλέγχῃ ὅσους τὴν προσβάλλουν.

«Ἀπαγορεύεται, Κύριε, νὰ βλασφημῇς τὰ Θεῖα», ἀκούστηκε ἔντονη ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ ὀχήματος. Τὸ κέρφι ὅμως δὲν ἔλεγε νὰ ὑποχωρή-

σῃ καὶ ὁ βλάσφημος συνέχισε. Ἀμέσως ὅμως ἡ μιὰ φωνὴ τοῦ ἐλέγχου ἔγινε πολλὲς καὶ τὸ διαμερισμὸς αὐτοῦ τοῦ τραίνου δὲν ἄργησε, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἔντονην ἀτμόσφαιρα τῶν διαμαρτυρομένων συνειδήσεων.

Εἶναι ντροπὴ σου νὰ βλασφημῇς τὰ Θεῖα, καὶ τοὺς Ἁγίους.

Εγὼ δὲν πιστεύω οὔτε σὲ Θεὸ, οὔτε σὲ ἁγίους.

Εὖν μπορεῖ νὰ μὴ πιστεύης, ἀλλὰ πιστεύουμε ἐμεῖς καὶ ἔχεις ἠθικὴ ὑποχρέωσιν πρὸς τοὺς συνανθρώπους σου νὰ μὴ βλασφημῇς ἐκεῖνο πού αὐτοὶ λατρεύουν.

Τὸ θέμα ἐπῆρε τὴν ἀνάλογη ἔκτασιν καὶ ἀκούστηκαν ἀπόψεις σοβαρὲς πού δίνουν πολὺ καλὰς ἀπαντήσεις σὲ ὅσους βλασφημοῦν τὰ Θεῖα, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ἔτσι ὅτι ὄχι μόνο θρησκευτικὴ δὲν ἔχουν ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν στοιχειώδη ἀνθρωπιά.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς — παρατηρεῖ ἓνας συνταξιδιώτης — ὅτι δικαίωμα τοῦ καθενὸς εἶναι νὰ πιστεύῃ ἢ νὰ μὴ πιστεύῃ, ἂν καὶ ἡ ἔλλειψις πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι κατὰ βάθος ἀποτελεσμα, πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς σιτηρότητας. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπ' αὐτὸ κάθε κοινωνικὸς ἄνθρωπος ἔχει καθήκον νὰ σεβέται τοὺς συνανθρώπους του καὶ νὰ μὴ θίγῃ αὐτὸ πού ἐκεῖνοι ἔχουν ὡς ἀντικείμενον τῆς θρησκευτικῆς λατρείας. Παράλληλα ἡ βλασφημία εἶναι καὶ δείγμα

δύο βιβλία των Παραλειπομένων. Τὰ βιβλία τοῦ Ἑσδρα, τῆς Ἑσθήρ, τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ Ἰώβ. Τὸ ψαλτήριον τοῦ Δαβίδ. Τὰ βιβλία τοῦ Σολομώντος Παροιμιαί, Ἑκκλησιαστής καὶ Ἄσμα Ἀσμάτων. Τὰ βιβλία τῶν Τεσσάρων μεγάλων Προφητῶν Ἡσαΐου, Ἰερεμίου, Ἰεζεκιήλ καὶ Δανιήλ. Καὶ τὸ βιβλίον τῶν Δώδεκα ἑλασσόνων Προφητῶν, τὸ ὁποῖον καὶ Δώδεκα Πρόφητον ὀνομάζεται. Ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία Σοφία Σολομώντος, Σοφία Σειράχ καὶ Ἰωβὶτ μετὰ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συγκαταλέγονται.

Ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Τεσσάρων ἀγίων Εὐαγγελίων Ματθαίου, Μάρκου, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου. Τῶν Πράξεων τῶν ἀγίων Ἀποστόλων. Τῶν Δεκατεσσάρων ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἥτοι τὴν πρὸς Ῥωμαίους, τὴν δὺς πρὸς Κορινθίους, τὴν πρὸς Γαλάτας, τὴν πρὸς Ἐφεσίους, τὴν πρὸς Φιλιππησίους, τὴν πρὸς Κολασσαεῖς τὰς δύο πρὸς Θεσσαλονικεῖς, τὰς δύο πρὸς Τιμόθεον, τὴν πρὸς Φιλήμονα, τὴν πρὸς Τίτον καὶ τὴν πρὸς τοὺς Ἑβραίους. Τῶν Ἑπτὰ Καθολικῶν Ἐπιστολῶν, ἥτοι τὴν τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῶν Δύο τοῦ Κορυφαίου Πέτρου, τῶν Τριῶν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ τῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἰούδα. Καὶ ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Τὰ ἀνωτέρω βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποτελοῦσι τὴν Ἁγίαν Γραφήν ταύτην δὲ πρέπει νὰ ἀναγινώσκωσι μετὰ

προσοχῆς, εὐλαβείας καὶ πίστεως ὅσοι θέλουσιν ἵνα ἐπιτύχωσι τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καθὼς ταῦτα ἐβεβαίωσε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰπὼν ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ: «*Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς...* καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ». (Ἰωάν. Ε'. 39). Διότι ἡ καθ' αὐτὸ ὕλη καὶ ὑπόθεσις ὅλης τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶναι αὐτός ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Γραφή περιέχει συνοπτικῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς πρὸς τὸν Θεὸς Πίστεως τῶν ἀνθρώπων περιέχει δὲ αὐτὴ, καὶ πολλὰ δυσνόητα, ὥς λέγει καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Πέτρος ἐν τῇ Δευτέρᾳ αὐτοῦ Καθολικῇ ἐπιστολῇ «*ἐν αἷς (Γραφαῖς) εἰσὶν τινα δυσνόητα*», διὰ τοῦτο οἱ Διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων Ἅγιοι Πατέρες, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ φωτίσαντος καὶ λαλήσαντος διὰ τῶν ἀγίων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, ἔγραψαν πλατυτάτας ἐρμηνείας εἰς ὅλῳ κληρῶν τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην, ὥστε νὰ γίνηται αὕτη ἀντιληπτὴ καὶ καταληπτὴ καὶ ἀπὸ τοὺς πολυγραμμάτους καὶ τοὺς ὀλιγογραμμάτους. Ὅθεν καὶ ἡ Ἑκτη ἁγία καὶ Οἰκουμένη Σύνοδος διὰ τοῦ 19ου ἱεροῦ Κανόνος τῆς προστάζει ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἵνα μόνον διὰ τῶν Ἑρμηνειῶν τούτων καὶ βάσει αὐτῶν νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ ἐξάγωσι τὰς Ἁγίας Γραφάς.

Τὸ δτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ θεῖα καὶ ἀληθὴ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξῆς:

(Συνεχίζεται)

ἐσχάτης δειλίας.

Εἶπα κάποτε σὲ κάποιον βλάσφημο: Σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα, ὅταν θυμῶνῃς, νὰ βρίζῃς ἐμένα. Μπορεῖς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς νὰ χρησιμοποιεῖς ὑβριστικότητας τὸ ὄνομά μου, μέχρις ὅτου ἀποκατασταθῶν τὰ νεῦρα σου.

Καὶ ἡ ἀπάντησις ἦταν: Αὐτὸ ποῦ μοῦ λὲς εἶναι ἀνοησία.

Γιατί:

Διότι ἐσὺ δὲν μοῦ ἔφταιξες σὲ τίποτε καὶ διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ μνηστῇς «ἐπὶ ἑξυβρίσει...».

Ἐ λοιπὸν, φίλε μου, ἂν ἐγὼ πού, σὰν ἄνθρωπος μπορεῖ κάθε στιγμὴ—θέλοντας ἢ μὴ— νὰ σὲ βλάψω δὲν πρέπει νὰ βρίζουμαι ἀπὸ σένα, τότε σὲ τί σοῦ ἔφταιξε ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοί του;

Πότε εἶδες τὸν Θεὸν νὰ στρέφεται ἐναντίον σου;

Ἀλλὰ γὰρ πές μου: Δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι ἀνανδρία νὰ ὑβρίζῃς κάτι ποῦ δὲν τὸ ἔχεις ἐμπρὸς σου, ὥστε νὰ ὑπερασπισθῇ τοῦ ὀνόματός του; Φυσικὰ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι του, γνωρίζουν πότε καὶ πῶς θὰ τιμωρήσουν τὸν βλάσφημο. Εἶναι λοιπὸν δειγμάτων δειλίας καὶ ἀπανθρωπιάς νὰ βλασφημῇς τὰ Θεῖα.

Πρῶτα γιατί σὰν σωστὸς ἄνθρωπος ὀφείλεις νὰ πιστεύεις στὸν Θεὸν καὶ νὰ προσκυνῇς με εὐλάβεια τοὺς ἁγίους του.

Ἐπειτα γιατί σὰν κοινωνικὸς ἄνθρωπος ἔχεις

καθῆκον νὰ μὴ προσβάλλῃς αὐτὸ ποῦ οἱ συνάνθρωποι σου σέβονται. Καὶ τέλος γιατί ἀποδεικνύσαι ἓνα σωστὸ μηδενικὸ ὅταν θέλεις νὰ ξεσπάσῃς ὑβριστικὰ ἐναντίον κάποιου ποῦ δὲν ἔχεις ἐμπρὸς σου.

Εἶναι βέβαια μεγάλη ἡ πληγὴ τῶν βλασφημῶν. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν βλασφημοῦμε, σπάνια κάνουμε τὸ καθῆκον μας. Πόσες φορές ἐπήραμε τὸν λόγον νὰ παρατηρήσωμε ἓνα βλάσφημο; Ἀσφαλῶς ἐλάχιστες ἢ ἀκόμη καὶ ποτὲ στὴν ζωὴ μας, παρ' ὅλο ποῦ τὸ κακὸ ὀργιάζει κάθε στιγμὴ γύρω μας.

Καὶ τὴν στιγμὴν αὕτη ἔρχεται στὸ νοῦ μου ἡ συμβουλὴ ἐνὸς ἐξαίρετου πνευματικοῦ.

Σὰν ἀκούς παιδί μου, νὰ βλασφημοῦν ἔχεις καθῆκον νὰ τοὺς παρατηρῇς. Κι' ἂν αὐτὸ σοῦ εἶναι ἀδύνατο, τότε λέγε ἀπὸ μέσα σου μιὰ—κάποια προσευχή, νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὸν βλάσφημο.

Τὸ τελευταῖο εἶναι ἓνα καθῆκον, ἀλλὰ τὸ πρῶτο εἶναι τὸ ὕψλο, ποῦ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀφήνῃ ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τὰ χεῖρά του.

Σταυροφορία χρεώζεται νὰ πολεμηθῇ τὸ κακὸ τῆς βλασφημίας ποῦ προσβάλλει τόσο πολὺ τὸν ἄνθρωπο, γενικά, ἀκριβῶς γιατί εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀπάνθρωπον.

I.N.K.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ο σ

Τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Προεδρ. Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Θρησκευμάτων καὶ Ἑθν. Παιδείας, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος, τὰς Α. Ε. Ἀρχηγούς Κομμάτων, τοὺς Ἀξιότιμους κ. κ. Βουλευτάς καὶ τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον.

«Περὶ ἐφαρμογῆς ἰσχύοντος Ν. Α. 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

δ) Διότι ἡ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ μεταβολῆς τοῦ χρόνου τοῦ ἑορτολογίου, ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὑπὸ τῆς ἑκκλησίας χωρὶς νὰ πληρωθῇ ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τεθεῖσα αἴρεσις, καθ' ἣν διὰ τὴν μεταβολὴν ἀπαιτεῖται προηγουμένη συνεννόησις καὶ συμφωνία ὄλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Ἄρα μὴ πληρωθείσης τῆς αἰρέσεως ταύτης εἶναι ἄκυρος καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις ὡς ἀντικειμένη τόσον σαφῶς καὶ ἐντόνως εἰς Συντακτικὸν καὶ Ἀναγκαστικὸν χαρακτηρισμὸν διατάξεις τοῦ δικαίου, ἐξ οὗ πάσχει βαρυτάτην παρανομίαν καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι ἀνυπαρξτος. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἤθελε θεωρηθῇ ὅτι ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἁρμοδίου ὀργάνου, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς Συντακτικὸν καὶ Νομοθετικὸν δικαίον διατάξεις ἐχούσας ὑπερέτερον τῆς ἀποφάσεως ταύτης δύναμιν. Καὶ πάλιν ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ἀνυπαρξτος καὶ ἀνυπόστατος, εἶναι ἄκυρος καὶ οὐδὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἀποτέλεσμα, κατὰ τὰς περὶ ἀκύρων πράξεων τῆς Διοικήσεως καθιερωθέντα, καὶ κατὰ τὰς γενικὰς περὶ δικαίου ἀρχάς, καθ' ἃς ἡ ἄκυρος πράξις θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, διότι ἡ ἀκυρότης εἶναι ὀριστική καὶ ἀθεράπευτος.

ε) Διότι καὶ μὲν ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισε ἔκτοτε τὴν ἄκυρον ταύτην ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ συνεμορφώθη πρὸς ταύτην δὲν παύει ὅμως νὰ πᾶσχη νομικὴν ἀκυρότητα.

στ) Διότι αἱ ὑπὸ τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβληθεῖσαι εἰς τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον κληρικοὺς ποινὰ τῆς καθαιρέσεως, ἐπὶ φατοῖα, παρασυναγωγῇ κλπ. εἶναι προδήλως ἀντισυνταγματικαὶ καὶ παράνομοι, ὡς ἀντικείμεναι :

α) Εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 7 τοῦ Συντάγματος.

β) Εἰς τὸ θεμελιώδες νομικὸν ἀξίωμα καθ' ὃ οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἀνεὺ νόμου.

γ) Εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ Συντάγματος, δι' ὧν ἀπαγορεύεται νὰ παραβιασθῇ ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, εἰς μὴ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένης περιπτώσεως, διότι αἱ θεμελιώδεις περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν διατάξεις ἀποτελοῦν φραγμὸν εἰς τὰς Κρατικὰς ἐξουσίας (Διοικητικὴν, Νομοθετικὴν καὶ Δικαστικὴν) ἃς ὑποχρεοῦν ὅπως κινουῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν

πρὸς τοῦτο συνδόντων νόμων. Διὰ τούτων ἐκφράζεται ἡ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος καὶ τῆς ὑποταγῆς τῆς Διοικήσεως καὶ δικαιοσύνης εἰς τὸν νόμον, ὃν ἀπαγορεύεται νὰ παραβῶσιν εἰς βάρος τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

ζ) Διότι ἡ Ἐπίσημος ἐκκλησία, ἔχει πειθαρχικὴν μόνον ἐξουσίαν κατὰ τῶν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀνηκόντων κληρικῶν καὶ μόνον κατὰ τούτων ἰσχύουν αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις τῆς, ἅμα δὲ τῇ ἐξόδῳ ἐκ ταύτης καὶ τῇ ἐντάξει εἰς ἑτέραν ἐκκλησίαν, παύει ἡ ἰσχὺς τούτων αὐτοδικαίως. Δικαιοῦται ὅθεν ὁ καθαιρεθεὶς ν' ἀσκῇ ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς Ἱερωσύνης ἐπορρέοντα δίκαια.

10) Διότι αἱ ὡς ἀνω ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, προσκρούσασαι εἰς θεμελιώδεις διατάξεις, ὑπέστησαν τελείαν ἀποδυνάμωσιν, ἀπώλεσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου καὶ κατέστησαν ἀνίσχυροι καὶ ἀνενεργεῖς, μὴ δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι οὐδὲν ἐννομον ἀποτέλεσμα καὶ συνεπῶς αἱ διὰ τούτων ἐπιβληθεῖσαι ποινὰ τῆς καθαιρέσεως εἶναι ἀνυπαρξτοι, καὶ ὡς ἐκ τούτου παρέπεται ὅτι οἱ καθαιρεθέντες Ἐπίσκοποι οὐδέποτε ἐξέπεσαν τοῦ ἀξιώματός των καὶ λοιπῶν προνομίων των καὶ συνεπῶς ἐγκύρως καὶ νομίμως ἐτέλεσαν ἱεροπραξίας καὶ δὴ τὴν ἱεροπραξίαν τῆς χειροτονίας ἱερέων, οἵτινες νομίμως ἐν συνεχείᾳ ἀπέκτισαν τὴν ἱερωσύνην.

Κατόπιν ὅθεν πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων, ἀποδεικνύεται ἀριθμήτως ὅτι ἡ Ἱδρυσις ἰδίας Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, σωματειακῶς ὁργανωμένης, ὑπῆρξε δικαίωμα ἡρῶν, ἀπορρέον :

α) Ἐκ τῶν Δογματικῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας ἀσκήσεων τῆς λατρείας πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὸν ὑφ' ἐκάστον πρεσβύμενον τρόπον καὶ ἐκ τῶν Δογματικῶν ἀρχῶν τοῦ Σ χ ί σ μ α τ ο ς, καὶ

β) Ἐκ τῶν Συνταγματικῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ λατρείας, καὶ ὅτι συνεπῶς κατόπιν τούτων ἡ ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀντικειμένη εἰς τοιαύτας Συνταγματικὰς καὶ Δογματικὰς ἀρχάς, δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ, ὡς πᾶσχουσα τελείαν ἀνυπαρξίαν.

Ἐξοχώτατοι, καὶ Ἀξιότιμοι κ. κ. Βουλευταὶ κλπ. ποιοῦμεν Ἐκκλησίαν πρὸς ἅπαντας Ὑμᾶς ὅπως ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν ἀνθρώπων Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ δόξου τῆς ἐλευθερίας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀκμαζούσης Δημοκρατίας, ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ο.Η.Ε. ἐν

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ



ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΣΣΑΡΑΣ

Πρὸ 40θήμερου ἔφυγε ξαφνικὰ καὶ γιὰ πάντα ἀπὸ κονιά μας ὁ ἀγαπημένος μας Παναγιώτης Κοσσαράς. Τὸ αἰφνίδιο ἀγγελμα τοῦ θανάτου του, συνεκλόνησεν ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν ἐγνώρισαν.

Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμῶς Θρησκευτικὴν Κοινότητα τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς ὁποίας ὑπῆρτεν ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον 35ετίαν, τὸ πλῆγμα ὑπῆρξεν ἀλγυνόν καὶ πολὺκλαυστον, διότι αὐτὴ ἑσπερήθη ἑνὸς γενναίου μαχητοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, χαρα-

νόματι τέλος τοῦ Συντάγματος τῆς ἀείποτε φιλελευθέρως Ἑλλάδος *προβῆτε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ν.Α. 1923 «περὶ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ὡς ἂν ἀναφερομένης ὑπ' ἀριθ. 45/1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἄρσιν τῆς ὑφισταμένης ταύτης Συνταγματικῆς παρεκτροπῆς, εἰς βάρος μιᾶς μεγάλης τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἵνα οὗτος ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθέραν τέλεισιν τῆς λατρείας τοῦ Κυρίου κατ' ὃν τρόπον ἡ συνειδήσεις ἀπαγορεύει.*

Ἰδιαιτέρα παράκλησις ὑποβάλλεται πρὸς τοὺς ἐξοχωτάτους κ.κ., Ἀρχηγούς Κομμάτων καὶ πρὸς τοὺς ἀξιολύτους κ. κ. Βουλευτὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ὅπως κατὰ τὴν ἐνδεχόμεν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ, κατατεθεισομένης σχετικῆς «ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ» ὑποστηρίξωσιν ἐνθέρμως ταύτην, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀδικίας ταύτης.

Ἐπίσης ἰδιαιτέρα ἐκκλησίαις ποιεῖται καὶ πρὸς τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον, ὅπως διὰ σχετικῶν δημοσιευμάτων, ὑποστηρίξῃ τὰς δικαίας ἀπόψεις τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν

Μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἐξαιρέτου τιμῆς

Η ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κανὼν 11

Ἰούνιος 1961

κτηριστικῶς ἀναφέρει, ὅτι σπανίως θάνατος ἀγωνι στοῦ δύναται νὰ προκαλέσῃ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἀνάμικτα συναισθήματα ὀδύνης καὶ τοῦτο διότι ὁ ἐκλιπὼν ἀπέτελεσε τὸ ἀδιάφθορον σύμβολον τῆς ἡθικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς μαχητικότητος.

Ἀπλὸς καὶ ἀπείριτος εἰς τοὺς τρόπους, διανύῃς καὶ ἀνυστερόβουλος εἰς τὰς σκέψεις, ἀδιάλλακτος καὶ συνεπὴς εἰς τὰς χριστιανικὰς τοῦ ἀρχαῖς, εἰς οὐδὲν προσκλητήριον εὐρέθη ἀπὸν, ἀλλὰ πάντοτε πρῶτος ἐρρίπτετο εἰς τὴν πνευματικὴν μάχην καὶ τελευταῖος ἀπεχώρει ἀπ' αὐτὴν.

Ὁ Παναγιώτης Κοσσαράς, μετὰ τὴν ἀγνὴ καὶ ὡραία ζωὴν καὶ μετὰ τὸ ἐξαιρετὸν δημιουργικὸν ἔργο του, δὲν ὑπῆρξε ἀπλῶς ἕνας γνήσιος ὀρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ ἕνας καλὸς οἰκογενειάρχης, ἀλλ' ὑψώθηκε καὶ στερεώθηκε σ' ἕνα λαμπρὸ καὶ ἐπιβλητικὸ πρότυπον ποὺ δείχνει—ἐπιτάσσει μᾶλλον—καὶ φωτίζει τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ἐμπεποτισμένος μετὰ τὴν ἀρωματώδη ὀρθόδοξον πνευματικότητα, σφυρηλατούμενος εἰς τὸν κόσμον τῶν ὡραίων ἀγώνων, ἔδωκεν ἑαυτὸν ὀλοκαύτωμα τῆς ιδέας, ἦν ὑπερήσπισεν ὡς ἥρωας, ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς σκληρᾶς μάχης.

Εἶναι συνεπὶς καὶ ἰδικὸν μας καθήκον σήμερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ 40θήμερου μνημοσύνου του, νὰ σταθοῦμε μετὰ τιμὴ καὶ σεβασμὸν μπροστὰ στὸ πρόσφατον τάφο του καὶ μ' ἀγάπην εἰλικρινὴ νὰ τοῦ εἰποῦμε ὅτι βαθύτατα καὶ ἀνεξάλειπτα θὰ τοῦ κρατοῦμε πάντα στὴ σκέψιν μας καὶ στὴ ψυχὴν μας καὶ ὅτι ἡ εὐγενὴς καὶ φωτεινὴ φυσιογνωμία του θὰ βρίσκεται μόνιμα καὶ σταθερὰ μέσα στὴ καρδιά ὅλων μας, ὅχι μόνον σὰν δροσερὴ πηγὴ ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ σὰν μιὰ αὐστηρὴ παρόρμησις γιὰ μίαν ἀνώτερη ἠθικὴ καὶ ὀρθόδοξη ζωὴ.

Ἡ Δ.Ε. τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης, συναλθούσα ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλίβεῳ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μέλους αὐτῆς ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΚΟΣΣΑΡΑ, διατελέσαντος Ἀντιπροέδρου καὶ ἐπὶ σερῶν ἐτῶν Γενικοῦ Γραμματέως ταύτης.

Ψ Η Φ Ι Ζ Ε Ι

α) Ὅπως ἡ κηδεία τοῦ μεταστάαντος γίνῃ δαπάναις τῆς Κοινότητος, ἀντ' ὧσιν οὗτος πρὸς ταύτην ἐπὶ 35ετίαν προσέφερεν.

β) Ὅπως ὀλόκληρον τὸ Συμβούλιον παρακολουθήσῃ ταύτην.

γ) Ὅπως κατατεθῇ στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ αὐτοῦ.

δ) Ὅπως διατεθῇ ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος καὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν μελῶν αὐτῆς δεχ. 500 εἰς μνήμην αὐτοῦ.

ε) Ὅπως διατεθῇ ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος καὶ ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἀθηνῶν δεχ. 500 εἰς μνήμην αὐτοῦ.

στ) Ὅπως ἐκφράσῃ τὰ συλλυπητήριά της εἰς τοὺς οἰκεῖους αὐτοῦ.

θ) Ὅπως ἀναρτηθῇ ἡ Εἰκὼν τούτου ἐν τοῖς Γραφεῖσις τῆς Κοινότητος.

Τὸ παρὸν δημοσιευθήτω εἰς τὰς ἐφημερίδας «Μακεδονίαν», «Ἑλληνικὸν Βορρᾶν» καὶ «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὁ Πρόεδρος
ΗΛ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΠΑΝ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εἰς μνήμην τοῦ προσφιλεστάτου μας καὶ πολυκλαύστου Παναγ. Κοσσαρά, κατατεθήσαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς κατ' ἡμᾶς Κοινότητος καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μελῶν ταύτης, τὰ κάτωθι ποσὰ ἐκ μέρους τῶν κ.κ. :

- 1) Ἀχιλλέως Ἱ. Σακελλαρίδου, Διζηγοῦ δεχ. 300.
- 2) Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως κ. Στυλιανοῦ Μουσᾶ δεχ. 100.
- 3) Ἡλία Νικολοπούλου δεχ. 100.
- 4) Ἀρ. Κοντοπούλου δεχ. 100.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΘΑΝΑΤΟΙ

ΛΕΟΝΤΙΟΣ ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ»
Τοιοῦτος καθ' ὅλα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἐκ Πυ-
ρίου Θηβῶν μοναχοῦ Λεοντίου Τούτουζα, θείου τοῦ ἐ-
κλεκτοῦ Προέδρου τοῦ ἁνωτέρου Παραρτήματος κ. Κων.
Τούτουζα. Παιδιόθεν ἠγάπησεν ἑαυτὸν εἰς τὸν καλὸν τοῦ
Κυρίου ἀμπελῶνα, ταχθεὶς εἰς τὸ μοναχικὸν Τάγμα. Ἡ
ἐν Θήβαις χριστιανικὴ δραστηριότης τοῦ ὑπῆρξεν ἀπαρά-
μιλλος. Ἰδρυτὴς τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Θηβῶν ἐγα-
λούχησε τόσον διὰ τοῦ λόγου του ὅσον καὶ διὰ τοῦ ἐνα-
ρέτου βίου του πλείστους θάσους ἀδελφοὺς, οἱ ὅποιοι μὲ
βαθεῖαν ὁδὸν ἐπληροφόρησαν τὸν θάνατόν του.
Εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν παρηγορίαν εἰς πάν-
τας τοὺς συγγενεὶς καὶ τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἐκλι-
πόντος.

Αὐτοῦ δ' ἔστω αἰωνία ἡ μνήμη.

ΕΛΕΝΗ ΣΠΑΝΟΥ

Πρὸ ἡμερῶν ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ εὐλαβεστάτη
«*Ελένη Σπανοῦ*» ἐκ Πειραιῶς, ἀφήσασα μνήμην ἀγαθῆς
καὶ καθ' ὅλα πιστῆς καὶ ἐναρέτου Χριστιανῆς. Ἡ κη-
δεῖα τῆς ἐψάμην εἰς τὸν Ι. Ν. Ἀγ. Παύλου Π. Κοκκι-
νιάς ὑπὸ πολλῶν ἱερῶν παρηκολούθησε δὲ ταύτην πλη-
θος κόσμου. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΦΟΥΤΗ

Εἰς βαθύ γῆρας ἀπεβίωσεν ἐν Μαρχοπολύῳ Ἀττικῆς
ἡ εὐλαβεστάτη «*Ελένη Καλαφούτη*» ζήσασα πιστῶς εἰς
τὴν ἀγωνιζομένην ὀρθοδοξίαν καὶ ἐκθρέψασα τὰ τέκνα
αὐτῆς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Αἰωνία αὐτῆς ἡ
μνήμη.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κατὰ κόσμον

(Δημήτριος Η. Γούναρης)

«Ένας ἄγνος καὶ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς ἐξεδήμησε ἐκ
τοῦ κόσμου τούτου τῆς ματαιότητος καὶ τῆς φθορᾶς πρὸς
τὴν μακαριότητα τῆς αἰωνιότητος ἐνδημήσας. Ὁ ἄγνος
οὗτος μαχητὴς ὑπῆρξε ὁ Δημήτριος Γούναρης. Εὐσεβὴς
δραστήριος, διεφλέγτο ἀπὸ τὸν ἀγωνιστικὸν πόθον τῆς
δικαιοσύνης τῆς πολέμουμένης ὀρθοδοξίας.

Ὁ Κύριος τὸν ἤξιώσε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας
τῆς ζωῆς του νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ἐκ χειρῶν
τοῦ δαισιτάτου καθηγουμένου Βίκτωρος Ματθαίου εἰς τὴν
Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος παρὰ τὸν
Κουβράϊ Ἀττικῆς, μετανομασθεὶς εἰς Δαμασκηνὸν Μο-
ναχόν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ
τὸ γεγονός ὅτι, ἀφοῦ ἐν προφανεὶ ἱκανοποιήσῃ ἔλαβε τὴν
ἁγίαν Κοινωνίαν, βασιάζων εἰσέτι τὸν σταυρὸν καὶ τὴν
λαμπάδα πού ἔλαβε κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ ἁγίου σχήμα-
τος, ἀπεχωρίσθη τοῦ φθορὰ τοῦ σώματος.

Εἰς αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

5) Ἰω. Χαλβατζῆ δοχ. 100.

6) Νικ. Χαλβατζῆ δοχ. 100.

7) Στέλλας Καραγιαννίδου δοχ. 100.

Ἡ Διοικούσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Θερησκευτι-
κῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης, εὐχαριστεῖ
θερμῶς ἅπαντας τοὺς ὡς ἄνω διὰ τὴν δωρεάν των ταύ-
την καὶ διερχομένην τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀτόρων πε-
ριθαλλομένων ὑπὸ ταύτης μελῶν της.

Εἰς μνήμην Παναγιώτου Κοσσαρά

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλλ. Θερχ. Κοι-
νότητος Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης
(Κανὼν 11) κατέθεσε εἰς τὸ Γ.Φ. Ταμεῖον ἡμῶν δοχ.
500 εἰς μνήμην τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος Παναγιώ-
του Κοσσαρά.

«Όταν οἱ φαῦλοι λακτίζουν πρὸς κέντρα

Δὲν ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἡ-
μεῖς τὴν κανονικότητα τοῦ ἀρχιερέως μας. Όταν ἅ-
παντα τὰ Παραρτήματα συντάσσονται ὑπὲρ τὸ ἀναπε-
πιταμένον λάβρον τοῦ ἀγῶνος τὸ ὁποῖον ὑψώνουν αἱ
χεῖρες τοῦ σεβ. Ἐπισκόπου μας, ἡ ἰδικὴ μας ὑπερά-
σπισις θὰ ὁμοιάζε ὡς νὰ παρεβιάζαμε ἀνοικτὰς θύ-
ρας.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ ἀπάντησις εἰς ἀνθρώπους ταπει-
νῶν ἐλαττησίων ἀποτελεῖ μείωσιν τοῦ γοήτρου τῆς κινή-
σεως αὐτῆς. Όταν κανεὶς τολμήσῃ νὰ εἰρῇ λίθον εἰς
τὸν βούρκο κινδυνεύει ὁ ἴδιος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. διατηρεῖ τὰς δυνάμεις
τῆς συμπαγείας, τὸ φρόνημά της ἀκμαῖον καὶ οὐδεὶς λό-
γος ὑπάρχει νὰ ἀνταπαντᾷ εἰς φαῦλους.

Ἀστυγχῶς τὰ καρκινώματα αὐτὰ ἐβασάνισαν πολὺ
μέχρι σήμερον τὸ Ἱερὸν Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὥστε
νὰ θεωρῶνται νεκρά, ἐνταφιασμένα κάτω ἀπὸ τὰς παν-
ελληνίους ἀράς.

Εἰς τὴν πολὺπαθον Κρήτην.

Μία ἐπίσκεψις εἰς Ἡράκλειον Κρήτης τοῦ Θεολό-
γου κ. Στ. Καραμήτσου ἀπεκάλυψε ἀπίστευτα καὶ θλι-
βερά πράγματα. Μεσοῦντος τοῦ 20ου αἰῶνος ἀσκεῖται
εἰς βάρος πολλῶν χιλιάδων Παλαιοημερολογιτῶν τοῦ
νομοῦ Ἡρακλείου Θερησκευτικῆς τρομοκρατίας, ἡ ὁποία
ἐπαναφέρει τὴν ὁρθόδοξον Κρήτην εἰς ἀποφράδας ἐπο-
χὰς σκληρῶν διωγμῶν.

Παρὰ ταῦτα ὁ κ. Καραμήτσος συνήντησεν ἀκμαῖον
καὶ θαλερὸν ζῆλον, θερησκευτικὰ βιώματα καὶ ἀγωνι-
στικὴν πίστιν, ἐθαύμασε δὲ τὴν προσήλωσιν τῶν ὁρθο-
δόξων εἰς τὰς Ἱ. παραδόσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ μίαν ὁμιλίαν εἰς τὸ Ἡράκλειον, εἰς
τὸ χωρίον Μαδιά ἐπέτυχε μίαν ἐντυπωσιακὴν νίκην.
Συνεκέντρωσε εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωρίου τοὺς κατοί-
κους καὶ τοὺς ὁμίλησε διὰ τὴν ὁρθοδοξίαν, τὰς Ἱ.
παραδόσεις καὶ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν.

Ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν ὅπως δυνάμεν τῆς Κρήτης
κ. Πολιουδάκης ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται διὰ τὴν θερησκευ-
τικὴν ἐλευθερίαν τῶν ὁρθοδόξων συμπατριωτῶν του
ἐπιτύχῃ σὺν Θεῷ νὰ θρασύσῃ τὰ παράνομα δεσμὰ τῶσαν
Ἑλλήνων.

Ἡ πρόοδος πού δὲν εἶναι πρόοδος.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐντυπωσιακὰ ἐπιστημονικὰ ἐπι-
τεύγματα ἀναγγέλλονται εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὅμως ὁ
κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ πορεύεται εἰς τὴν ἀσέληνον νό-
κτα τοῦ αἰῶνος μας. Ἰσχύς ἀγάπης, κλωσθῆς, καὶ
ἀλτροῦσμοῦ δὲν ἔχει παραμείνει εἰς τὰς πυλᾶς τῶν ἀν-
θρώπων οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν νὰ γίνουν τέρατα.

Ἀπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος
ὅταν δὲν συμβάλῃ εἰς τὴν ψυχικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀν-
θρώπου δ' ἔν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀποτελεῖ
ἐνὰ ἐπὶ πλέον κακόν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παραδόσεως

Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ
κηρυγμάτων τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν,
τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα
ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα ὅπερ ἀμφοτέροι τὴν
αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν... Τὰ τῆς ἐπικλή-
σεως ρήματα ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ ἁγίου τῆς εὐχα-
ριστίας καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τῶν ἁγίων ἐγ-
γραφῶς ἡμῖν καταλέλοιπεν! Οὐ γὰρ δὴ τούτοις ἀρκού-
μεθα ὡς ὁ Ἀπόστολος ἡ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπεμνήσθη,
ἀλλὰ καὶ προλόγομεν καὶ ἐπιλέγομεν ἕτερα, ὡς μεγάλῃ
ἔχοντα πρὸς τὸ μυστήριον τὴν ἰσχύν, ἐκ τῆς ἀγράφου
διδασκαλίας παραλαβόντες.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου
(Περὶ ἁγίου Πνεύματος)